

ת"פ 51422/02/14 - מדינת ישראל נגד עראפת אלטלקאת, בשמת אלטלקאת

בית משפט השלום ברחובות

20 אפריל 2015

ת"פ 51422-02-14 מדינת ישראל נ' אלטלקאת ואח'

בפני כב' השופט מנחם מזרחי
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. עראפת אלטלקאת
2. בשמת אלטלקאת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עדי סעדיה

ב"כ הנאשמים עו"ד נסאסרה יוסף

הנאשמים התייצבו

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני פוסק לעד מר' רפי אלבז 150 ₪ הוצאות.

ניתנה והודעה היום א' אייר תשע"ה, 20/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 1

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשמים בכתב האישום, מחמת הספק.

כתב האישום מייחס לנאשמים, בעל ואשה, עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ולנאשם 1 גם עבירה של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק הנ"ל.

נטען, כי ביום 19/8/12 בשעה 12:00, בכביש 6, לכיוון צפון, נהג נאשם 1 ברכב מסוג ב.מ.וו, במהירות מעל המותר, ובאותן נסיבות, הורה השוטר איתי לנצמן לנאשם, לעצור את רכבו, אולם הנאשמים הפריעו לשוטר במילוי תפקידו בכך שלאחר העצירה, התחלפו במקומותיהם, כך שנאשם 1 עבר לשבת במושב שליד הנהג, ואילו נאשמת 2 התיישבה במושב הנהג. בהמשך, נטען כי השניים הציגו בפני השוטר מצג כוזב, כאילו נאשמת 2 נהגה ברכב. עוד נטען, כי נאשם 1 העליב את השוטר בכך שכינה אותו "גנב".

אומר כבר עתה, אני קובע כי עדותו של השוטר אינה מהימנה עליי, כך גם אני קובע קביעת מהימנות ביחס לשני הנאשמים.

הזיכוי, מחמת הספק, נובע, משום שמערך הראיות, כפי שהוצג לבית המשפט, מקים את הספק הסביר, המחייב את זכויות של הנאשמים.

ואילו נימוקי:

ראשית, יש לזכור כי עדותו של השוטר איתי לנדרמן הינה עדות יחידה במשפט פלילי, שאינה נתמכת בכל ראית חיזוק אחרת, ולפיכך נדרשים נימוקים מיוחדים להרשיע בהסתמך עליה בלבד.

שנית, עיון בדוחות הפעולה שאותם כתב השוטר ת/4- ת/10 מלמד, כי אין בפני דוח פעולה אחד, סדור, המתאר את רצף האירועים, מתחילתם ועד סופם, אלא שהשוטר כתב פרטים, לשיעורים, טיפין טיפין, ובכל פעם הוסיף פרט נוסף. מחד, יש בכך להעיד על מהימנותו, במובן זה שלא מצא לתקן דוח פעולה מקורי, אולם מאידך, יש בכך ללמד, כי אין לסמוך על זכרונו, כנדרש בפלילים, ככזה המתעד את מלוא ההתרחשות, מתחילתה ועד סופה, לפרטי פרטיה.

שלישית, הנאשמים העידו להגנתם, כי נאשמת 2 היא זו שנהגה, ואילו נאשם 1 ישב לצידה, ובאופן דומה, מסרו גרסאות סדורות גם במשטרה (ת/1, ת/2). גרסה זו לא נסתרה בראיות אובייקטיביות חיצוניות, וגם אם נמצאה סתירה כזו או אחרת (כגון אמרת הנאשמת לשוטר, מהיכן יצאה מן הרכב), הרי שזו סתירה שולית, שאינה יכולה למוטט את גרסתם, ולהוסיף על ה"יש", הנדרש להרשעה.

רביעית, לבית המשפט הוגשה בהסכמה הודעתו של נאדר אלטלאקט (ת/3), בלא שהמאשימה ביקשה לחקור את זה בחקירה נגדית. כלומר, מדובר באמרה שנכנסה לתיק בית משפט, בלא עוררין מצד המאשימה. והינה, התבוננות בת/3 מלמדת כי מדובר בעד, אשר היה בספסל האחורי של הרכב, ושמסר, בין השאר, בעמוד 1 שורות 11-12: "שאלה: מי נהג ברכב? ת. מהבית יצאנו עם בשמה, היא נהגה". וכן, בשורה 18: "אני יודע שיצאנו מהבית בשמה התלהבה לנהוג ועלתה על ההגה ונהגה...".

ת/3, אשר הוגשה בהסכמה, בלא כל הסתייגות מצד המאשימה, מכיל ספק מובנה. ובית המשפט אינו יכול לדחות אמרה זו, אשר הוגשה בהסכמה, בלא כל חקירה נגדית, כשעל פני הדברים, אין כל ראיה, הסותרת אותה, כגון כזו המלמדת כי מדובר בעד שכלל לא היה ברכב, ושלא היה ער למצב הדברים. להפך, גם מדוחות הפעולה של השוטר- ת/3 והלאה- עולה כי מדובר בעד רלוונטי, אשר שהה ברכב, ואשר היה ערני, כאשר השוטר הגיע אל רכב הנאשמים.

יש לראות את ת/3, כאילו העיד העד בבית המשפט, והמאשימה הודיעה כי אין לה חקירה נגדית, משל הדבר כי היא מסכימה לעדותו, ולא יהיה מיותר להפנות לסעיף 10ב' לפקודת הראיות, כאשר האמרה מוגשת בלא כל הסתייגות מאת המאשימה.

חמישית, בהחלט סבירה הטענה כי השוטר לא יכול היה להבחין מי הוא הנהג, כאשר הרכב חולף על פניו במהירות של 150 קמ"ש, כמצוין בת/7, במיוחד, כאשר בפני טענה, כי הרכב היה בעל חלונות כהים, שאינם מאפשרים התבוננות מעמיקה, וכן נוכח טענת השוטר כי הבחין בהחלפת המקומות, בין השאר, גם מבעד לוילון הכהה שהיה ממוקם בחלון האחורי של הרכב. ראו בעניין זה עדותו "שימשה שקופה עם וילון עם חורים" (עמוד 9 שורה 23). וכן ראו "דרך השמשה האחורית שהייתה שקופה, היה וילון שחור, ואפשר לזהות. ראיתי את ההחלפה דרך השמשה האחורית" (עמוד 7 שורות 14-15).

שישית, השוטר העיד כי לאחר שסימן לנהג הרכב לעצור בצד, הרכב נעצר בסמוך לאחר מכן, ובלשונו "אני לא יכול לענות לך מרחק מדויק, אבל זה מאוד קרוב לפי מה שרשמתי" (עמוד 8 שורה 31). כאשר רכב נוסע במהירות של 150 קמ"ש, כמצוין בת/7, מהירותו היא כ- 41 מטר בשנייה. כלומר, סביר להניח שלנהג הרכב, נדרש מרחק רב יותר מן המוערך ע"י השוטר, החל מרגע שהבחין בו, ועד שבלם (לא בלימת חירום) בצדי הדרך. עד שהשוטר הגיע אל רכב הנאשמים, סביר להניח שחלפו שניות נוספות (פרק הזמן שעורך עד אשר השוטר נכנס אל רכבו, מפתח נסיעה, כרוז לרכב לעצור וכו'). אילו החליפו הנאשמים כסאות, הם היו יכולים לעשות כן, עוד בטרם הגיע השוטר אל הזירה. מכל מקום, עניין זה מתווסף לספק הקיים בתיק.

שביעית, סבירה בעיני טענת נאשם 1 כי הוא סירב לעיכוב, עד שהגיעה למקום שוטר, משום שלא רצה שנאשמת 2 תשהה ברכב המשטרה, בנוכחות גברים, בהיותה אישה מוסלמית דתיה.

שמינית, בהחלט יתכן, כי השוטר הבחין בנאשמת 2 יוצאת מהרכב, נוכח הסברה, כי רצתה לגשת אל הספסל האחורי, להרגיע את ילדיהם, אשר נלחצו מן האירוע, והשוטר פירש זאת כעובדה, התומכת במסקנתו, בדבר ההתחלפות.

תשיעית, לא מצאתי מניע, בעל משקל, אשר יוביל להתחלפות הנטענת. הן נאשם 1, והן נאשמת 2, היו, בזמן הרלוונטי, בעלי רישיון נהיגה תקף, ולא שמעתי, על מניעה משמעותית אחרת (המאשימה הייתה יכולה להוכיח מניע, בעל הגיון לבצע את המעשה, והיא לא עשתה כן). כפי שהעיד שוטר: "אני לא יודע מה הסיבה שהם התחלפו, אולי התעייפו?" (עמוד 10 שורה 24).

עשירית, אזכיר, מושכלות יסוד, שלפיהן, במשפט פלילי, על המאשימה להוכיח את אשמתם של הנאשמים, מעבר לספק סביר. שוב, אזכיר, כי אני קובע כי השוטר מסר עדות בלתי מהימנה, שכן ניתן למצוא בעדותו, ובדוחות הפעולה, פרטים שונים, כגון שלנהג היה זקן ארוך וכיוצא בהם, אך הספק במשפט הפלילי, מתעורר, גם נוכח עדותו, לאור הכחשתם של הנאשמים ות/3 אשר הוגשה בהסכמה, בלא חקירה נגדית.

לסיכום:

כאשר אני בוחן את עדותו היחידה של השוטר, יחד עם דוחות הפעולה וזיכרונות הדברים שערך, למול עדויות הנאשמים, שלא מצאתי ראיה, אובייקטיבית, אחרת, הסותרת את עמדתם, ובהתווסף להודעה (ת/3) אשר הוגשה בהסכמה, המכילה ספק מובנה, אני מגיע למסקנה כי קיים ספק סביר בדבר אשמתם של הנאשמים.

לאור כל האמור, אני מזכה את שני הנאשמים מכתב האישום, מחמת הספק.

ניתנה והודעה היום א' אייר תשע"ה, 20/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

הוקלד על ידי בתאל קשרי